

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ



Κ' ΦΡΙΖΟΝΤΑΣ πια άπ' τ'ο κακό του, ό Δολεός φώναζε με πείσμα :

— Αυτό τ'ο γράμμα είνε πλαστό. — Πλαστά και ψεύτικα είνε τ'α λόγια σου, τ'ο άπάντησε ό Λεοντίδης. Δέν μπορείς ν' άρνηθής, ότι χθές τ'ο βράδυ βρισκόσουν στό συμπόσιο τ'ης Λαΐδος, όπου τ'ρώποιες σχεδόν άπροσάλεστος. Τί ζητούσες εκεί ; 'Ηρθεσ, φυσικά, έκ μέρους τ'ου 'Ιεροφάντη, φέρνοντας μαζί σου και τ'ο άπειλητικό αυτό γράμμα του...

— 'Ηθελα νάμουν Ζεύς τ'η στιγμή αυτή, φώναζε, διακόπτοντάς τους ό Διογένης π'ός τόν Δολεά, κ' άντί τ'ου ραβδί'ου α'του, νά κρατούσα στό χέρι μου τόν κεραινό γιά νά τόν ρίξω επάνω σου, νεανία μου, κ' επάνω στόν καουδ'ογο άφέντη σου.

— Όποσδήποτε, είνε ό Λεοντίδης, όι Πρωτάνεισ φωτιστήκανε άρετά και κατάλαβαν ποιά είνε ή αλήθεια, Δέν έχω λοιπόν νά προσθέσω τίποτε άλλο.

Τότε ό πρόεδρος τ'ου δικαστηρίου συμβούλευτρε και τούς άλλους Πρωτάνεισ κ' άφου έγινε γύρω ήσυχία, είνε με δυνατή κ' επιβλητική φωνή :

— 'Η καταθέσεις τών μαρτύρων και ή θεμιές εκδηλώσεις τ'ου λαού, έπεισαν τ'ο δικαστήριο τών Πρωτάνειων, ότι ή κατηγορούμενη δέν είνε ένοχος. Κηρύσσουμε λοιπόν άθώα τ'η Λαΐδα και τ'ης αποδίδουμε τ'ην έλευθερία τ'ης.

Ό ένθουσιασμός τ'ου πλήθους, όταν άκουσε τ'ην άπόφασι αυτή, ήταν άπεριόρατος. Ζητωκραυγές και έπικρημιές άντήχησαν.

— Άλλά και όι Πρωτάνεισ δέν έκριναν τ'η χαρά τους, γιά τ'ην άθώωσι τ'ης ώραίας Κορινθίας έταΐρας. Ό πρόεδρος μάλιστα τ'ου δικαστηρίου έστειλε κ' έφερε έναν ώραίο στέφανο, φώναζε κοντά του τ'ο Λεοντίδη και τ'ο είνε :

— Στρατηγέ Λεοντίδη, πάρε έκ μέρους τών Πρωτάνειων αυτών τόν στέφανο και σπεφάνωσε τ'η Λαΐδα έν όνόματι τ'ου λαού τ'ης Κορίνθου, εις ένδειξιν τιμής γιά τ'η μεγαλοψυχία τ'ης και τ'ς άναθοσργίες τ'ης.

Τριγυρισμένη από τούς φίλους τ'ης κ' ακολουθουμένη από άμείτρητο πλήθος κόσμου, ή Λαΐς ξεκίνησε κατόπι γιά τ'ο ναό τ'ης 'Αφροδίτης, θέλοντας νά προσευχηθ'η στ'η θεά. Τ'ο πλήθος όμως δέν τ'ην άφ-

από τ'η Μοΐρα κ' από σένα, τ'ην παιδική μου φίλη.

Δέν μετάνιωσα πού άγάπησα τόσο πολν τόν 'Ερνέστο, πού άπαρηθήκα γι' αυτών κάθε μελλοντική μου χαρά και κάθε οικωγενειακή εύνυχία. Θυμάσαι, βέβαια, τ'ην εκπληξ'η τών συγγενών μου, γιά τ'ην έπίμονη άρνησι μου, κάθε φορά πού μου επρότειναν νά παντρευτώ. Και σν ή ίδια άπορούσες με τ'ην έπιμονή μου αυτή, χωρίς όμως ποτέ νά ύπαπαυθής τ'ην αλήθεια.

Τώρα τ'ην ξέρεις με όλες τ'ης τ'ς λεπτομέρειες. Τελειώνοντας τ'ο γράμμα μου, σου άρκοίμαι, ότι ποτέ δέν θα μετανοιώσω γιά ότι έκαμα π'ός χάριν σου. Χαρωτηρίσέ με όπως θέλεις στ'η συνείδησί σου.

Σν είσα ή κυρία Σερωιλόνε, ή χήρα πού τ'ην ληπούνται και τ'η σέβονται. 'Εγώ, ύστερ' από τ'ην έξομολόγησι τ'ης θλιβερής μου αυτής ιστορίας, είμαι ή άπιστη φίλη, έβνα τέρας ύποκρισίας, ή ύστερόβουλη, ή πρόστυχη πού... Είμαι εκείνη πού θα γηράση θλιμμένη, χωρίς νάχη κανέναν, με τόν όποιο νά μπορη νά μιλή γιά τόν άγαπημένο τ'ης νεκρό...

Είμαι, από σήμερα, γιά σένα ή παράνομη, τ'ην όποιαν συγχωροούν καμιά φορά, τ'ην αποφεύγουν όμως πάντα με καταφρόνια. Είμαι ή παράνομη, πού πρέπει νά περμένη πότε θα είνε άδειο τ'ο νεκροταφείο, γιά νά μπορέση νά γονατίση πάνω σ' ένα τάφο !...».

ΛΙΖΕΤΤΑ

σε νά προχωρήση πεζή. Τ'ην έσήκωσε στό χέρι και τ'ην έπίγε θριαμβευτικά ως τ'ο ναό.

Τ'ην άλλη μέρα, τέλος, ό Δήμος τ'ης Κορίνθου έκοψε ειδικά χρυσά μετάλλια π'ός τ'ιμν τ'ης Λαΐδος. Στ'η μιά όμη τών μετalloίων ήταν εκλιμασμένη ή ώραία έταΐρα, όρθια πάνω σ' ένα βάθρο, και κάτω πλήθος λαού προσφέροντάς τ'ης τ'η λατρεία του.

'Όστόσο, μ' όλη τ'ην άποθέωσι αυτή τ'ης Λαΐδος έκ μέρους τ'ου λαού τ'ης Κορίνθου, ή δικη τ'ης είνε κάνα και τ'ην ίδια και τούς φίλους τ'ης ν' άνησυχήσουν γιά τ'ο μέλλον τ'ης. Τ'ην συμβούλευσαν λοιπόν νά φύγη άμέσως από τ'ην Κορίνθο.

Τ'ο ίδιο αυτό απόγευμα, ή Λαΐς είνε καλέσει στό σπίτι τ'ης τούς π'ο άφοσιωμένους φίλους τ'ης. Τόν Λεοντίδη, τόν 'Αρίστωπο, τόν Σκόπα, τόν Μύρωνα, τόν Ξενοφώντα κ' άλλους. Μιλούσε μαζί τους και σχολίαζε τ'α γεγονότα τ'ης ήμέρας. Σέ μιά στιγμή, ό Ξενοφών τ'ης είνε :

— Άκουσε, Λαΐς, Γλύτωσες μέσ' από τ'ο Χάρον τ'α γύγια. Άν ό λαός τ'ης Κορίνθου ήτανε τόσο δεισιδαΐμων, όσο ό λαός τών 'Αθηνών, ή σημερινή ήμέρα θα ήταν ή τελευταία τ'ης ζωής σου. Εύντυχώς, όι Κορίνθοι δέν πιστεύουν και τόσο στα θρησκευτικά παραμύθια, όσο όι 'Αθηναίοι. Όστόσο, άκουσε τ'ς συμβουλές τών φίλων σου, πού έχουν περισσότερο πείρα τ'ης ζωής από σένα. 'Η βαρεία κατηγορία πού διετίπωσε έναντιόν σου ό 'Ιεροφάντης τών 'Ελευσινειών Μυστηρίων, θα κρέμεται διαρκώς πάνω άπ' τ'ο κεφάλι σου, σαν τ'η σπάθη τ'ου Δαμοκλέους. Άνθρωποι, σαν τ'ο Βασίλειο, δέν συγχωροούν ποτέ και γιά τίποτε στόν κόσμο δέν άφίνουν νά τούς ξεφύγη ή λεία τους. Πρέπει συνεπώς νά λάβης τ'α μέτρα σου, άγαπητή μου φίλη.

— Μην ξεχνάς τ'ο σάθημα τ'ου φιλοσόφου Διαγόρα, είνε κ' ό Λεοντίδης.

— Μά τί με συμβούλεύετε νά κάνω ; ρώτησε σατισμένη ή Λαΐς.

— Νά φύγης άμέσως άπ' τ'ην Κορίνθο, τ'ης φώναξαν όλοι.

— Νά φύγω από τ'ην Κορίνθο ; Νά παρατήσω έτσι έναν λαό, πού με λατρεύει και μ' αποθεώνει ;

— Ναι, ναι, επέμειναν όι φίλοι τ'ης. Νά τόν εγκαταλείψης, προσωρινώς έστο. Είνε άνάγκη.

— 'Η λατρείες τ'ου λαού, όπως κ' ή φιλίες τών βασιλέων, είνε κάτι, στό όποιο δέν μπορεί κανείς νά βασίζεται γιά πάντα, παρατήρησε ό 'Αρίστωπος.

— Αυτή είνε ή μόνη σοφή κωβέντα πού άκουσα άπ' τ'ο στόμα τ'ου 'Αρίστωπου, τόσο χρόνια πού τόν γνωρίζω, φώναζε ό άμίμητος Διογένης. Και πρόσθεσε σοβαρά : Λαΐς, πρέπει νά φύγης άπ' τ'ην Κορίνθο.

Μπροστά στ'ην έπιμονή αυτή τών φίλων τ'ης κ' έφ' όσον έβλεπε, ότι ούτε ένας από αυτους δέν τ'η συμβούλευε νά μείνη στ'ην Κορίνθο, ή Λαΐς υπέκυψε.

— Πολν καλά, τούς είνε. Ό' ακολουθήσω τ'η συμβουλή σας, Μά πού πρέπει νά πάω ;

— Νά ρθής μαζί μου στ'ην Άμβρακία, τ'ης είνε ό Λεοντίδης. 'Εκει δέν μπορεί νά φτάση ή δύναμις τ'ου 'Ιεροφάντη. 'Εκει είμαι πανίσχυρος.

— Κι' εγώ νομίζω, ότι εκεί θα είσαι π'ο άσφαλής άπ' όπουδήποτε άλλο, είνε κ' ό 'Αρίστωπος.

Μά κ' όι άλλοι όλοι συμφωνήσανε με τ'η γνώμη αυτή.

— 'Εστο, άπάντησε ή Λαΐς, άφου έμεινε γιά λίγες στιγμές σκεπτική. Θα πάω με τ'ο Λεοντίδη στ'ην Άμβρακία. Σίμωφονο, 'Επει' από τρεις μέρες φεύγοιμε.

— Γιατί έπει' από τρεις μέρες κ' όχι άμέσως ; ρώτησε ό Ξενοφών.

— Μου χρειάζονται τρεις ήμέρες γιά νά συντάξω τ'η διαθήκη μου και νά τακτοποιήσω γενικώς τ'ς ύποθέσεις μου, άποκρίθηκε ή Λαΐς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.



Ό στρατηγός Λεοντίδης.